No. 35. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 22 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 17. Maart. Luidens berigten van reizigers, die gisteren morgen Maagdeburg verlieten, had aldaar, in den avond van den 15., een zoo bedenkelijk oproer plaats, dat de troepen bijeengeroepen werden, en tusschen beiden moesten komen. Er moeten vele personen gewond, en zelfs onderscheidene gedood zijn. Heden morgen alhier ontvangen berigten melden, dat gisteren te Burg, Wald en Solingen ernstige onlusten uitgebarsten zijn, waarbij onderscheidene gebouwen, vooral, dat van den ecehandel bij Burg, en van fabrikanten vernield werden.

Heden morgen zijn uit Dusseldorf twee kompagnien militairen naar Solingen vertrokken. De ochtendtrein uit Elberfeld was, bij het vertrek van dit berigt, nog niet te Dusseldorf aangekomen, waardoor de vermoedens nog vreesselijker werden.

— Er zijn belangrijke tijdingen omtrent onlusten in Berlijn (van den 15.) en in Weenen (van den 13). In Berlijn moet de militaire magt zich zeer baldadig gedragen hebben en heeft hare woede aan weerlooze burgers, vrouwen en kinderen gekoeld. In Weenen heeft de burgerij de regering aangezocht om eene constitutie De militairen hebben ten aanschouwe van het volk de geweren met scherp geladen. Het paleis van den prins von *Metternich* is door groote volkmassa's omgeven. Alle winkels zijn gesloten en het Standehaus is van binnen vernield. Ook de tuighuizen worden door het volk belegerd. De keizer wil nog niet toegeven.

— Uit een particulieren brief, heden *alhier* uit Weenen ontvangen, in dato 14. dezer, ontleenen wij het volgende:

« Wij hebben hier voor onze vrijheid gestreden en binnen 24 uren instellingen erlangd, welke men nog kort geleden ons in geen 20 jaren had toegedacht. Wij hebben thans vrijheid van drukpers en onderwijs, en eene nationale garde is ons toegestaan. De burgers hebben tegen de linietroepen gestreden en slechts 50 der eersten zijn gevallen. De studenten bekleedden den eersten rang bij den aanval en verloren 12 à 15 hunner makkers door het vuur der linietroepen. Vorst *Metternich* en de prinsen van den bloede, *Ludwig* en *Albrecht* hebben de vlugt genomen. De eerste heeft nog drie uren gedraald, alvorens hij zijn ontslag nam, maar hij werd gedwongen. Een liberaal ministerie is gevormd, met de graven *Colrowrat* en *Montecuculi* aan het hoofd. De linietroepen moeten nog heden de stad ontruimen.

— *Volgens de* Oberlander-Bote, *zou Hongarye zich van Oostenryk onafhankelyk verklaard; en de republiek geproclameerd hebben.*

— Te Stuttgart heeft zich eene vereeniging van vrouwen gevormd, die zich voorloopig voor 2 jaren verbonden hebben, slechts Duitsche goederen te koopen, met uitzondering van zulke voorwerpen, die niet in Duitschland gemaakt kunnen worden.

— De Pruisische bezetting van Posen heeft eene belangrijke versterking bekomen. Het door keizer *Nicolaas* gedane aanbod, eene Russische armée over de grenzen te doen rukken, is door Pruissen van de hand gewezen. Reeds telt het Russische leger in Polen bijna 80.000 man en het wordt nog dagelijks versterkt. De grenzen worden streng bewaakt. Reizigers noch dagbladen worden toegelaten, zoodat men in Polen tot dusverre nog niets van de Fransche revolutie heeft vernomen.

FRANKRIJK.

— Het denkbeeld om van de kroon-domeinen, welke op eene waarde van 300 millioenen frcs. geschat worden, eene loterij te maken, wint veld. De minister van financien heeft het plan daartoe ontvangen. Men zou 15 millioenen kansbiljetten, elk van 20 frcs., uitgeven, en er zouden 25,885 prijzen te winnen zijn, van 1 millioen af tot 5000 frcs.

— Alle schouwburgen der hoofdstad genieten eene onbeperkte vrijheid. De vroeger verboden stukken worden thans opgevoerd, en de nieuwe zijn aan geenerlei toezigt onderworpen. In eenen kleinen schouwburg der boulevards stelt een der acteurs dagelijks de *charge* voor van *Lodewyk-Philips*. Overal ziet men spotprenten ten toon gesteld, waarin men den ex-koning, zoowel als de ex-ministers in een bespottelijk daglicht stelt.

— Ziehier de staat van Frankrijk's militaire magt, luidens de documenten die bij de laatste begrootings-ramingen tot grondslag zijn genomen: Effectief onder de vaandels: 377,128 man; in reserve: 86,312 man; bataillons van Parijs: 25.000 man; totaal 488,440. Bij dit cijfer zijn nog te voegen 70,000 jonge soldaten der klasse van 1847, na aftrek der *non-valeurs*. In geval van oorlog zou dit contingent dadelijk beschikbaar zijn en een totaal van 558,440 man uitmaken. Het effectief des legers in Afrika is op dit oogenblik 80,000. Bij eventuëlen continentalen krijg zou men dus op eene vaste legermagt van ruim 500,000 man kunnen rekenen, met bijvoeging buitendien der 24 bataillons der mobile burgerwacht.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 17. Maart. Heden is alhier eene tijding ontvangen, welke het koninklijk huis met diepe droefheid vervuld heeft.

In een naschrift van eenen brief van 's Konings gezant te Madrid, van den 9. dezer, komt het navolgende voor:

« Zoo even ontvang ik eene mededeeling van den maarschalk hertog van Saldanha (eersten minister van Portugal), van den 1. dezer, de kennisgeving inhoudende dat het Portugesche hof den rouw voor acht dagen heeft aangenomen, wegens het overlijden van Z. K. H. prins *Alexander* der Nederlanden."

Het is te vermoeden, dat de regtstreeksche overbrenging van deze droevige tijding aan den Koning, hetzij door tegenwind op zee, hetzij door andere omstandigheden, vertraagd is. Intusschen is er, na het bovenstaande, maar al te weinig reden om te twijfelen aan den slag die het Koninklijk gezin heeft getroffen, en die voorzeker een ieder met hartelijk leedgevoel zal vervullen.

— Bij vonnis der arrondissements-regtbank te dezer stede, van gisteren, is de heer *A. J. E. van Bevervoorde*, verantwoordelijk uitgever van het weekblad *de Burger*, schuldig verklaard aan het wanbedrijf van laster, wegens het artikel geplaatst in het nommer van 29. December jl., over de aftreding van den minister *van Hall*. De regtbank heeft hem te dier zake veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf, f 1000 boete en het verstek van de burgerregten gedurende den tijd van tien jaren.

— De *Staats-Courant* deelt de aftreding der ministers volgender wijze mede:

« Al de ministers hebben heden aan den Koning te kennen gegeven, dat zij, door pligtgevoel gedrongen, Hoogstdenzelve eerbiedig verzochten om in hunne respective betrekkingen te worden vervangen."

De Koning heeft het ontslag der ministers aangenomen en hen verzocht voorloopig hunne functiën te blijven waarnemen.

— *De Tijd* geeft de volgende naamlijst, die zoo als het blad vermeent, waarschijnlijk het nieuwe ministerie zal uitmaken, wanneer de heeren van *Oudermeulen* en *Sloet* zich hunne benoeming zouden laten welgevallen:

Buitenlandsche Zaken: graaf Schimmelpenninck.
Binnenlandsche Zaken: Borret of Storm.
Finantien: Van Oudermeulen.
Justitie: Dirk Donker Curtius.
Oorlog: Kolonel Madiol.
Marine: Rijk.
Kolonien: Baron Sloet tot Oldhuis.

— Bij een koninklijk besluit is eene commissie benoemd, om, met overweging van de wenschen der Tweede Kamer, een volledig ontwerp der grondwets-herziening den Koning voor te dragen, en om tevens derzelver denkbeelden omtrent de zamenstelling van een ministerie mede te deelen. Tot leden van die commissie zijn benoemd de heeren: mr. *D. Donker Curtius*, mr. *J. T. de Kempenaer*, mr. *L. D. Luzac*, mr. *J. D. Storm* en mr. *J. R. Thorbecke.*

LEEUWARDEN, den 16. Maart. Heden morgen vond men binnen deze stad op eene of meer plaatsen papieren van zeer opruijenden aard aangeplakt. Wij kunnen slechts met medelijdend schouderophalen nederzien op dergelijke verachtelijke pogingen van nietswaardigen om onrust te stoken, daar dezelve op de algemeene gehechtheid der inwoners aan den Koning, die voorzeker niet verminderd is door de alhier bekend gewordene koninklijke toezeggingen, schipbreuk zullen lijden.

Naar men verneemt, zoude het bovengemelde ook elders in dit gewest zijn geschied.

— De *Haagsche Nieuwsbode* hoopt, dat de sterke drank geheel verbannen wordt van 's lands oorlogschepen. Dat blad heeft zekerlijk niet geweten, dat op de vesting Ehrenbreitstein juist dat gedeelte van het garnizoen door den *typhus* is aangetast geworden, hetwelk tot het *matigheids-genootschap* behoorde, en dat de soldaten, welke een matig gebruik van den brandewijn maakten, van denzelven *verschoond* bleven. Wij houden niet van eene gehuichelde leer, vooral wanneer zij uit *den Haag* gepredikt wordt.

Particuliere Correspondentie.

'S GRAVENHAGE, den 16. Maart. Van al onze vermakelijkheden is er thans geene vermakelijker dan de repetitiën van het Kamerspel, dat weldra in het openbaar zal vertoond worden. Gij weet hoe onze goede Kamer gisteren middag, ten één ure, plotseling van haren chef aanzegging kreeg, dat er uit het hoofdkwartier order was gegeven liberaal te zijn. Gij kunt begrijpen hoe zwaar het onzen « getrouwen" viel, zoo eensklaps, zonder eenige voorafgaande preparatie, eene zoo ongewone manoeuvre te verrigten. Het moet dan ook eene zeer ongewone sensatie zijn, wanneer men als *behouder* ontbijt, als *verduidelyker* middagmaalt en soupeert als *hervormer*. Evenwel men zette zich zonder verwijl aan het werk en begon zich met de borst op liberaliteit toe te leggen. De heer *Corver-Hooft* zocht de laatste staartjes van zijne verschaalde liberaliteit van anno 1814 op, of het hem nog mogt gelukken zich eenige *ideeën* te binnen te brengen, « van welke men nooit weet welke vruchten zij zullen voortbrengen." Jonker *van Panhuys* — de bloem van Groningen's ridderschap — *ontschortte* thans zijn oordeel en begon zich af te vragen, of hij het « wagen zou den verren sprong te doen," om onze kolonien door *wetten* te gaan regeren? zijn politieke tweelingbroeder *von Twist* begon te twijfelen aan de hooge wijsheid van vooroordeelen te sparen en niet sluitende begrootingen aan te nemen — in het kort, het was verwonderlijk om te zien welke voortgangen de liberale beginselen in weinige oogenblikken hadden gemaakt. Men moet de menschen maar weten te vatten. Ten half twee ure begon men er van te spreken, de verhandelingen der Eerste Kamer openbaar te maken; ten twee ure begonnen de ridderschappen te wankelen, kwart over tweeën begon men te mompelen van volksverkiezingen in twee trappen en

DE DROOM VAN DEN SOLDAAT.

De overwinning was beslist, en het geheele leger teruggekeerd naar Gwalioh, dat eenige mijlen van het slagveld verwijderd lag. De nacht was koud en akelig; maar te zwak zijnde om mij te bewegen, en naar ligchaam en ziel zwaar lijdende, bleef ik op het veld liggen, van de dooden omringd. Ik leed veel aan mijne wonden, door de scherpe middernachtslucht, en ik zuchtte luid. Ik schaamde mij echter weldra over mijne laffe weeklagten, en trachtte door het gevoel mijner smarten niet te uiten, mij tegen derzelver overmagt te versterken. Gedurende dezen stillen strijd met mijn lot, werd ik verrast door het geluid van een' voetstap, en, mijn blik rigtende naar de plaats, waar het van daan kwam, kon ik even de duistere schaduw van een' man ontdekken. Op dit oogenblik kwam de maan van achter eene wolk te voorschijn, en toonde mij de gedaante van iemand, dien ik van mijne vroegste jeugd af gehaat had. Het was een koud en gevoelloos menschenhater. Hij scheen mijne gelaatstrekken niet te herkennen, schoon ik aan zijne zijde gevochten en mijne wonden had ontvangen.

« Wie zijt gij?" riep hij uit.

« Een soldaat?"

« En zonder twijfel, knaap!" vervolgde hij, « is het bloedvergieten uw lust!" Dit gezegd hebbende, wikkelde hij zich in zijnen mantel, en gleed mij voorbij als een spook.

De maan verdween weder; de wind verhief zich meer en meer; de zware regen maakte mij door en door nat; en niettegenstaande de guurheid van den dampkring, was ik als bedwelmd door de reuk der dooden, waarvan eenigen, langen tijd onder eene brandende zon gelegen hadden. Eindelijk, afgemat door vermoeijenis en pijn, nadat ik eenige der kleedingstukken van mijne doode medgezellen had bijeengebragt, wier koude leden mij van schrik deden trillen, toen ik ze aanraakte, legde ik mij zoo warm als ik kon ter ruste, en viel weldra ongevoelig in eenen verwarden droom.

Ik dacht, dat ik op het slagveld rondwandelde, en wenschte mij zelven geluk, dat de pijn mijner wonden tamelijk verminderd was, toen ik, aan den ingang van een woud, verrast werd door de verschijning van een wezen, welks gedaante onbeschrijfelijk akelig en schrikverwekkend was, en waarin ik weldra den geest des doods ontdekte. Ik staarde het eenigen tijd in sprakelooze ontroering aan, en hoorde het eindelijk met eene stem, wier geluid mij in het oor klonk als de echo van een doodsgewelf, roepen: « Ellendig sterveling! uwe moorddadige loopbaan is ten einde, gij hebt mij menig slagtoffer gebragt, maar nu is het uwe beurt, om geveld te worden, volg mij!"

Nadat ik langen tijd met moeite, door het digte en doornachtige woud gegaan was, zonk ik, afgemat door vermoeijenis en ontroering, op den grond neder. Het oog van den geest rigtte zich toen vol vrees op mij, en op dat oogenblik raakte ik in allerlei gedachten verzonken. Ik weet niet, hoelang ik in deze stille mijmering bleef; maar eindelijk werd ik uit dezelve opgewekt, door het geluid van kletterende zwaarden en van een ijsselijk gegil, dat binnen uit eene zeer groote stad scheen te komen, wier diamanten muren zich verder uitstrekten dan het oog kon reiken. Beneden het portaal van eenen heerlijken tempel, die tegenover deze onafmetelijke muren oprees, zag ik eene gedaante van buitengewone schoonheid, doch wier uitzigt ernstig en plegtig was. Ik mengde mij onder de menigte, die voor dezelve stond, en bespeurde vele mijner medesoldaten. De engel, want zoo scheen de gedaante mij toe, sprak ons eindelijk aan. Wij hoorden met vrees en al bevende, want zijne woorden schenen ons tooveraal te zijn. Nadat hij de geheimen onzer harten met schrikverwekkende juistheid had ontdekt, en de beweegredenen van onze daden in de wereld, die wij verlaten hadden, had onderzocht, lachte hij met goddelijke zachtmoedigheid eenen jongeling toe, die zijn leven had verloren terwijl hij zijnen vader tegen eene partij van den vijand had verdedigd, die hem overvallen was, en nog eenen anderen, die het zwaard had gezwaaid voor de vrijheid. « Deze twee alleen uit deze groote menigte," zeide hij, « hebben regtvaardiglijk menschenbloed vergoten: en werden niet door baatzuchtige beweegredenen aangedreven. De anderen hebben geheele koningrijken doen weêrgalmen van het *geschrei* der weduwen en weezen, met geen ander oogmerk, dan om voordeel en roem te behalen. Ik laat hen aan hun lot over." Toen wendde hij zich naar eene zeer groote gouden poort, die zich opende, en waar wij den vleugel van eenen trap ontdekten, op wier bovenste gedeelte wij den voet van eenen troon konden onderscheiden, maar dezelve flikkerde in onze oogen als de zon op den middag. Hij werd betreden door den kampvechter der vrijheid en door den verdediger van zijnen vader, en de deur sloot zich aanstonds achter hen.

De lucht werd toen duisterder en dikke damp rees uit den grond op, en daar dezelve zich langzamerhand uitbreidde, vormde hij eene gedaante van onbeschrijfelijke wanstaltigheid, die ons eenigen tijd met een blik van duivelsche vreugde aanstaarde. Toen beval hij ons hem te volgen, en geleidde ons door verscheidene akelige wegen naar het binnenste der stad, van waar het akelig geluid was gekomen, dat mij uit de mijmering des doods had opgewekt. Wij aanschouwden hier eene ontelbare menigte in schrikkelijken strijd, en gevoelden eenen vreemden doch onwederstaanbaren aandrang, om ons bij de vechtende te voegen. « Weg," riep de booze geest, die ons daarhenen gevoerd had, « weg naar de hel des strijds!" Bij deze woorden werden wij met ontembare woede bezield, en ijlden naar het slagveld. Ik herkende eensklaps het wezen, dat immer de vreugde mijns levens had verdonkerd, en die steeds mijnen doodelijken haat had opgewekt. Ik stak hem onverschrokken in de borst. Mijn oogmerk faalde niet; doch hoe groot was mijne verwondering, mijne teleurstelling en mijne schrik, toen ik ontwaarde, dat de dood hier geene magt had, en dat wij gedoemd waren zijne angsten te gevoelen, zonder, het vooruitzigt er eens van bevrijd te wezen! Mijne tegenpartij keerde zich toen naar mij, verdediging was vruchteloos. Hij doorstak mij, en in onbeschrijfelijken angst, ontwaakte ik.

Het was morgen, en de bleeke en gelijke stralen der zon glinsterden juist op het akelig gelaat mijner doode krijgsmakkers. Ik wierp hunne bemorste kleederen van mij, en daar mijne wonden minder pijnlijk waren, was ik blijde, dat ik mij van eene plaats kon verwijderen, die mij zulk een' verschrikkelijken droom had ingegeven.

de Hemel weet, of het er, zoo er eene nieuwe dagorder komt, en de zitting wat lang duurt, bij blijven zal. De landskinderlijkheid ligt te zieltogen; de meest Nederlandsche beginselen waggelen; bij zulk eene verbazende vatbaarheid van aanleering sta ik voor niets. Ik durf er niet eens voor instaan, dat wij levenslange, geslotene gemeente-raden behouden zullen. De Edel Mogenden beginnen om het hardst te wedrennen naar de premie wie het liberaalst is. De negenmannen zijn reeds lang voorbijgestreefd; de Kamer is doorgegaan; de Kamer is op hol.

Men verhaalde mij zoo even de volgende kluchtige anecdote van dokter *Menso*. Dokter *Menso* was toevallig niet in de Kamer geweest, toen hun aanvoerder de bewuste dagorder had overgebragt. Een uur later komt hij, dood op zijn gemak, aanwandelen, nog altijd in het stellig idée, dat hij een conservatief is. Maar hij was niet meer op de hoogte van zijnen tijd. Zijne collega's waren hem reeds een uur vooruit. Terwijl hij daar zich bedaard en rustig gaat nederzetten om te benduden, zegt zijn buurman, de heer *Faber van Riemsdyk*, tegen hem:

« Zoudt gij er ook niet voor zijn, dat wij de verantwoordelijkheid der ministers in de grondwet opnamen?"

« De *verantwoordelykheid*....?" stamelde dokter *Menso*, terwijl hij eensklaps doodbleek werd, « de *verantwoordelykheid*...! de *verantwoordelykheid der* MINISTERS?"

« Wel ja," zeide de heer *Riemsdyk* ongeduldig, dat behoort immers bij de directe verkiezingen?"

« *Directe verkiezingen*...?" stamelde dokter *Menso*, terwijl hij dacht te stikken, « *directe verkiezingen*! ? directe verkiezingen van wat? waarvoor?"

« Wel," zeide de heer *Riemsdyk*, « voor de gemeentebesturen, voor de provinciale vertegenwoordiging, voor de algemeene volksvertegenwoordiging, wat weet ik het, voor alles."

« *Algemeene volksvertegenwoordiging*?" zeide dokter *Menso*. « En waar blijven de ridderschappen dan?"

« Er blijven geene ridderschappen."

« Wat! GEENE RIDDERSCHAPPEN?"

« Neen; en geene Eerste Kamer ook meer."

« Geene Eerste Kamer ook meer?" riep dokter *Menso*, zijne handen wringende, uit, « maar.... wat mankeert jelui dan toch eigenlijk van daag? Ben je dol geworden? Heb je een ijlende koorts?"

« Wel neen," riep de heer *van Riemsdyk* ongeduldig uit: « wij zijn immers allemaal liberaal geworden? Weetje dat dan niet?"

« Neen," zei doctor *Menso*, beteuterd, « ik ben er niet bij geweest; ik heb me verslapen van ochtend. Maar.... ik kan het me nog niet begrijpen, ben *jy* liberaal geworden?"

« O ja," zeide de heer *van Riemsdyk*, « waarom zou ik niet? Ik doe van alles meê."

« Maar sints hoelang ben je dat al?"

« Sints hoelang?.... laat me eens zien," zeide de heer *van Riemsdyk*, terwijl hij zijn horologie uithaalde, « 't is nu, vijf minuten over tweeën en ten 1 ure bragt de president ons de tijding; dat is dus juist, sinds een uur en vijf minuten."

« *Jy* — —!" mijmerde de heer *Menso* in zich zelven, « ik kan het nog niet begrijpen. En *Hiddema Jongsma*?"

« Liberaal."

« En *de Jong van Beek en Donk*?"

« Liberaal."

« En *Scheers van Harencarspel*?"

« Liberaal."

« En *van Panhuys*, *van Twist*, *Corver-Hooft*, *Nederburgh*?"

« Liberaal."

« En *Kien*?"

« Liberaal."

« Neen," zei dokter *Menso*, terwijl zijn gelaat plotseling ophelderde, « nu ben ik gerust; dat is niet waar, dat kan niet waar zijn, dat is onmogelijk; *Kien* KAN niet liberaal zijn."

« *Kan* niet?" vroeg de heer *Riemsdyk* koeltjes. « Iedereen *kan* liberaal zijn, *mon cher*. *Voyez plutôt!* En ik dan?"

« Nu ja," zeide dokter *Menso*, eenigzins bedremmeld, « gij! maar *gy* zijt ook tot alles in staat."

« Hoort eens waardste," zeide de heer *Riemsdyk*, leert eens één ding van mij. Een mensch kan alles, als hij maar geene beginselen heeft. Dat is ballast. Geloof mij, ik ben even liberaal als gij zijt."

« Maar ik ben niet liberaal."

« Zeker, zijt gij; de president heeft het immers zelf gezegd."

« Ja maar... ik ben er niet bij geweest."

« Dat doet er niets toe. Het is het *consigne*."

« Maar mijn beste, lieve *Fabertje*," riep docter *Menso* bijna smeekend uit; « geloof me toch; waarlijk ik *ben* niet liberaal; ik KAN niet liberaal zijn."

« *Alles* kan," zei de heer *Riemsdyk*; « ik kan er niets aan veranderen. Gij *moet* liberaal zijn; het is het consigne. Er is van wege het hoofdkwartier *vooruitgang* gekommandeerd."

« Maar, lieve Hemeltje," jammerde docter *Menso*, « geene ridderschappen! geene Eerste Kamer! directe verkiezingen! ontbindbare Kamer! verantwoordelijk ministerie! Neen," riep hij eensklaps wanhopig uit, « waarachtig, ik *kan* niet; ik WIL niet liberaal zijn."

« Consigne!" dreigde de heer *Riemsdyk*.

« Consigne," weeklaagde dokter *Menso*. « Zeg eens lieve, beste, liberale *Faber*; zij zullen toch immers de *ridderorden* niet afschaffen?

« Ligt mogelijk," zeide de heer *Riemsdyk*.

« Goede Hemel! geene ridderorden ook meer?"

« Consigne," zeide de heer *Riemsdyk*.

« In Godsnaam dan," zuchtte docter *Menso*, « ik resigneer mij. Ik zal dan liberaal zijn, omdat het het consigne is. Maar bij de eerste, de beste gelegenheid, desorteer ik. Kom *Fabertje* lief! hoe moet men doen, om liberaal te zijn! help me eens wat voort."

« God, God," zuchtte hij nog bijna onhoorbaar in zich zelve, « geene Eerste Kamer, geene Ridderschappen, geene Leeuwenordes meer!" (*Arnh. C.*)

INGEZONDEN STUKKEN.

BEMOEDIGING.

Waartoe eene bemoediging? Openbaarde zich dan niet alom een geest van zelfs uitgelaten blijdschap, bij de onverwachte belofte des Konings, dat hij gezind was aan het allengs duidelijker, rondborstiger en moediger geuit verlangen te voldoen, van de overgroote (wie kan het nu nog ontkennen?) meerderheid der natie, en zal deze blijdschap nu niet onbepaald verhoogd worden, bij het besluit van den 17 ll., ons gisteren geworden, waarbij vijf der edelste mannen van vooruitgang, mr. DIRK DONKER CURTIUS, mr. J. M. DE KEMPENAER, mr. L. C. LUZAC, mr. L. D. STORM en mr. J. R. THORBECKE (de namen schijnen met voordacht alphabetisch opgegeven) ter vervulling der koninklijke belofte *geroepen worden, om als hoofden van departementen van algemeen bestuur, gehecht aan de beginselen bij eene gewijzigde grondwet te bepalen*, den Koning een volledig ontwerp van grondwets-herziening voor te dragen en tevens derzelver denkbeelden omtrent de zamenstelling van een ministerie mede te deelen? — Waartoe dan nu eene bemoediging?

Maar zijn er niet velen, ja zeer velen, onder u, Nederlanders, die bij al deze vreugde, met een bang gemoed de toekomst inzien? Zijn er niet velen, ja zeer velen onder u, die door de dagelijksche voorvallen in de ons omringende rijken, bij de *buitensporigheden ginds en elders bedreven*, bij de *verwikkelingen door proefnemingen tot practische daarstelling van staatkundige theoriën met betrekking tot volksonderhoud en financiën*, zich bedrukt, in 't hart beknepen gevoelen en meermalen reeds de zucht uiten: mijn God! waar gaat dat heen? waar zal dat eindigen?

Indien God nog tot den volke sprak, Nederlanders, Hij zoude u antwoorden: — Hoe, gij wankelmoedigen, gij kleenen van geest! — ziet gij dan niet, dat het *Mijn adem* is, die de *volken drijft*, of ziet gij slechts in deze gebeurtenissen eene zamenspanning van ondeugenden, eigenbelangzoekenden, heerschzuchtigen? Ben Ik niet dezelfde God van weleer, en heeft *Mijn wereldbestuur* niet van de schepping af aan *den stempel van vooruitgang* gedragen? Heb Ik niet onveranderd door Mijne kracht en *eeuwigen wil ten goede*, de *wegen gebaand*, op welke alle volken der aarde wandelen naar het rijk des vredes; waar zij ook eenmaal aankomen zullen en moeten? — Weest dan niet beangst voor de toekomst, Nederlanders! en prent het u diep in het hart: HET IS DE GEEST GODS, DIE DE VOLKEN TEN GOEDE DRIJFT.

Door dien geest verlicht, zijn de volken *begonnen* te begrijpen, dat de *heerschzucht* van weinigen, de algemeene beschaving, *de eenige bron van menschelijke welvaart*, voortdurend in den weg stond en staat; zij zijn *begonnen* te gevoelen dat zoo die *colossus van overmoed* niet wordt omvergeworpen, een algemeen welvaren niet kan worden bereikt, en thans ziet gij dat verbazend gevaarte van den hoogmoed, waar de gansche wereld tegen opzag, dat men onwankelbaar geloofde, dat gedrocht ziet gij waggelen, gij ziet het brokswijze omvallen: Nederlanders, hoe kan het u verwonderen, zoo er hier en daar ongelukken gebeuren, zoo er gekwetst, verpletterd en gedood worden? Verliest daarbij den moed niet, landgenooten! *al die volken streven naar hetzelfde doel*, en HET IS DE GEEST GODS DIE DE VOLKEN TEN GOEDE DRIJFT.

Diezelfde geest wil dat *alle vermogens*, onstoffelijke en stoffelijke, dat is verstand en geld, aangewend worden tot bevordering dier algemeene beschaving, *de eenige bron van menschelijke welvaart.* Werd het stoffelijk vermogen *daartoe* aangewend, Nederlanders! strekte het niet veelmeer tot *persoonlijke verheffing* en werden de middelen, die gij ook zoo ruimschoots in de algemeene schatkist deedt vloeijen, niet veelmeer gebezigd tot *bevordering van familie-belangen*; die het welhaast daar henen leidden, dat er slechts twee standen armen en rijken in onze maatschappij en zouden hebben bestaan? Gij zaagt *ophoopingen van rijkdommen tot bevrediging van persoonlijke trotschheid*; — weldra zult gij *dezelve zien aanwenden ten algemeenen nutte.* Deze *strekking* hebben de *pogingen* tot verwezenlijking der *theorie over den arbeid*, — daarhenen leidt ook de *financiele crisis*: God haat de trotschen en eigenbelangzuchtigen, die tegenstrevers van algemeene welvaart en volkeren-geluk: ook hier IS HET DE GEEST GODS DIE DE VOLKEN TEN GOEDE DRIJFT.

Daarom, medebewoners van mijn dierbaar vaderland! houdt goeden moed; laat u niet aan het wankelen brengen door het *geroep* van zwakken van geest, van onverlaten van hart, die u van de *verbetering uwer instellingen* willen afgeschrikt hebben, door u telkens toe te roepen, « het leidt tot regeringloosheid, tot een alvernielend republicanismus." Zij willen u uwe *werkzaamheid* doen staken, zij, die u steeds tot *bedaardheid* vermanen, terwijl zij *werkeloosheid* bedoelen. Het is Gods wil, dat gij *werkt*, terwijl het nu *dag is, om te werken*; gij moet den *goeden zin*, die zich in uwen Koning, heeft geopenbaard, de *bekeering*, die in zijn hart heeft plaats genomen, *schragen* en met al uwe vermogens *ondersteunen.* Zoo zult gij *vruchten oogsten* op uw werk; zoo kunt gij verwachten, dat dat *algemeen ongenoegen*, die *klagt over achteruitgang*, die *vervreemding des eenen burgers van den anderen*, die *achterdocht*, die *haat* zullen verkeeren in *algemeene tevredenheid, erkenning van voorspoed, toenadering onder de burgeren, rondborstigheid* en *liefde* onder elkander en jegens WILLEM VAN ORANJE, die *zijne bedoeling, om zonder verwijl, alle maatregelen van vooruitgang en verbetering te nemen*, nimmer als meineedige zal verzaken.

Werkt dan, medeburgers, en vraagt niet, hoe en waaraan? — Gij *kunt* medewerken door uwe *gesprekken* en *geschriften*; door in aller harten het gevoel *optewekken en levendig te houden*, dat het *aller burgeren pligt is* het hunne bij te brengen tot welzijn van den staat; doet het de minder verlichten en zwakken van geest gevoelen, dat *die* ALGEMEENE *volksbeweging eene* KRACHT GODS *is, die ten goede leidt*; strekkende tot *vernieuwing* en *verjeugdiging van den maatschappelijken toestand*, door de *grondslagen* te leggen voor waar volksgeluk; leert hen en doet het hen goed en duidelijk begrijpen, wat eene *vrije keuze des volks* te beduiden heeft; maakt hen oplettend op en bekend met die mannen, die gij *in gemoede* u overtuigd houdt, dat door REGTSTREEKSCHE VERKIEZINGEN gekozen, de *waarachtige* belangen des lands zullen bevorderen; want dat er met de tegenwoordige Kamer, wier ellendige TRANSACTIE-GEEST *uit het verslag* over de XXVII grondwets-verduidelijkingen (hoe fraai!) zich als onverbeterlijk heeft leeren kennen, NIETS *goeds* te verrigten is, zal zelfs de minst doorzigt hebbende van het Nederlandsche volk kunnen begrijpen.

Er zijn er die zeggen, dat gij, mijne landgenooten! nog *onrijp* zijt voor *regtstreeksche* verkiezingen; — gij behoort hoewel *meerderjarig* nog wat *onder curatele* te blijven! Begrijpt gij dat? — Evenmin, geloof ik, als *de tegenwoordige Kamer begrijpt*, DAT HET ALGEMEEN BELANG VORDERT, DAT ZIJ IN MASSA AFTREDE.

19. Maart 1848.

MIDDELBURG 17. Maart 1848.

Aan de Redactie der Vlissingsche Courant.

Hoezeer de Redactie uwer courant genoegzame stof zal hebben hare lezers verschillende berigten mede te deelen, die de goede positie der liberale partij in geheel ons vaderland en ook in Middelburg meer en meer zal doen uitkomen, acht ik het niet overbodig een klein plaatsje in uwe courant te verzoeken, ter mededeeling van een staaltje onzer nog steeds volhoudende aristocratische politie.

In eene bijeenkomst van vroegere petitionarissen tot verbetering der grondwet, die op donderdag avond 16. Maart had plaats gehad, was men overeengekomen een Dank-adres aan den Koning in te zenden, wegens het toegeven aan de verlangens des volks (te vinden in de *Middelb. Courant* van 18. dezer); wijders was in die vergadering bepaald, dat op den volgenden morgen, ten blijke hunner vreugde, de vlaggen zouden worden uitgestoken.

Reeds vroegtijdig zag men dan ook dit vreugdeteeken in de verschillende wijken der stad wapperen, en niet lang daarna zag men een welbekende politie-agent, Middelburg rondwandelen met de oogen naar boven gerigt, niet zoo zeer zoo ik geloof, om 's Hemels zegen over deze heugelijke gebeurtenis af te smeeken, als wel om waarschijnlijk op order van zijne superieuren note te nemen van diegenen, welke de stoutheid hadden gehad op eigen goeddunken eene dusdanige publieke demonstratie te doen. 't Zij nu dat deze kleingeestige en bespottelijke rondwandeling door onzen aristocratischen Wethouder, die met de politie is belast, is geprovoceerd; 't zij dat de agent, om een pluimpje te behalen, zulks eigener autoriteit heeft gedaan; vind ik het nuttig Middelburgs ingezetenen, voor zoo verre zij van deze annotatien onbewust zijn, er van te verwittigen.

Middelburg is ongelukkig genoeg vrij dood, doch ik zag op dezen buitengewonen dag nog al wandelaars, waaronder verschillende aristocraten, die even als de politieagent, met het oog naar boven, en een zuur gezigt, deze blijken van vreugde aanstaarden. Gelukkig dat het zoogenaamde zwarte boek, waarin men zegt vroeger alle de petitionarissen in Nederland waren aangeteekend, zijne bladen niet meer zal openen om diegenen welke liberale grondstellingen zijn toegedaan, te brandmerken; een ander boek zal welligt moeten worden aangelegd, waarin op hunne beurt diegenen zullen moeten worden ingeschreven, die zich door het vasthouden aan aristocratische beginselen zullen doen kennen, en of door hunne woorden of daden de betere toekomst die wij te gemoet gaan mogten tegenwerken of belemmeren; het behoud van vele vette ambten of bedieningen zal welligt voor hun daarvan afhangen. Die ooren heeft hoore; die oogen heeft zie toe wat hij doet. L. B.

Een Middelburger die de politie der stad controleert.

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN

VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN

VLISSINGEN en BRESKENS.

MAART 1848.

Van Vlissingen.			Van Breskens.		
Woensdag	22,	nm. 1,30 ure.	Woensdag	22,	nm. 2,45 ur.
Donderdag	23,	« 2 «	Donderdag	23,	« 3.15 «
Vrijdag	24,	« 2 «	Vrijdag	24,	« 3.45 «
Zaturdag	25,	« 3 «	Zaturdag	25,	« 4.15 «
Zondag	26,	*niet varen.*	Zondag	26,	*niet varen.*
Maandag	27,	« 3.30 «	Maandag	27,	« 4.30 «
Dingsdag	28,	« 4.30 «	Dingsdag	28,	« 5.30 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 21. Maart. Sedert den 18. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Commodore, P. Jongzel, Rio-Janeiro, laatst van Yersey, koffij; Hoppet, T. Julelius, Odessa, laatst van Cowes, lijnzaad; Margaretha, A. O. Arians, Tedderwaderseel, de Rejo, J. Brahms, Leer, beide garst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Engelina, K. de Groot, ballast, Avontuur; St. Antonius, H. van Dierendonk, stukgoed, Hamburg; Harmina, H. J. Hazewinkel, ballast, Avontuur.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIENEN.